

Perseguir el temps.

Un relat de: [Josep Maria Basté Framis](#)

Em passo el dia perseguint el temps. Això és el que faig sobretot... i així em va! Vaig a remolc del temps, potser les meves limitacions físiques em sembla que em condueixen cap aquí també, però això no hauria de ser una excusa. De fet, no hi ha excuses.

Persegueixo el temps, i mai l'atrapo... ploro pel passat, per un temps que sé, i que cada dia sento, que ja va passar, i ploro també pel futur, que mai acaba sent com l'imagino (encara que no puc negar que a vegades s'hi apropa o supera les meves expectatives).

El cas és que em passo el dia perseguint el temps: o el passat o el futur. Però jo mateix tinc l'experiència de que tot va millor, em sento millor, quan, a vegades, m'he aturat en el present, sense generar moltes expectatives ni recuperar molts records. Tot va millor, en definitiva, quan m'he centrat en viure aquest instant concret (com ara que estic escrivint).

Sé que no és bo perseguir el temps, però a vegades no ho puc evitar. Això també m'ajuda ser una mica indulgent amb mi mateix (però no massa, eh?) perquè és cert que hi ha factors que no controlo, ho miris per on vulguis.

Però mai no és bo perseguir el temps, això sí que és inqüestionable.

Jo sóc el senyor del meu temps. Que no se m'oblidi mai.